

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. LXI. Insignis sui in hoc genere Victoria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

bus Genuensibus colloqueretur, narravit iisdem, quàm commodè ac honorificè quodam loco esset habitus, quàmque se viro cuidam illustri obligatum agnosceret, qui tantis in caloribus de nivibus illi abundè prospexisset. Institerunt apud ipsum nonnulli, postremis Excursionum annis, ne ampliùs nudis per vias pedibus incederet, sed tum solùm poneret calceos, cùm jam loco sacris laboribus destinato propinquaret, omnibus his eodem semper responso obviabát. Avertat à me DEUS ejusmodi hypocrisin: toto itinere aut calceatus ibo, aut nudipes. Non semel tamen usvenit, ut, cùm nudis pedibus ad ipsas usque urbis alicujus portas accessisset, in ingressu subinde calceos resumeret, nisi fortè urbs illa Sacræ Excursioni destinata esset. Neque etiam refugit sejugi curru vehi, ut Genuæ, Mutinæ, & Parmæ ipsi evenit; sæpius tamen quàm uspiam Faventiæ, ubi Eminentissimus Rossettus hoc ipsi honoris exhibuit, qui tanquam æquus rerum ac virtutis æstimator hanc ejus talia commoda non aspernantis humanitatem virtuti tribuit, & in sermone cum aliis, laudibus celebravit. Nec aliter similem actum interpretatus est Sacer Anconæ Quæstor, qui cùm ab bibendum aliquando Patrem invitasset, is invitanti statim condixit, tam non imminutâ inde præclaræ virtutis existimatione, ut potiùs apud virum illum Religiosum multum augesceret.

§. LXI.

Insignis sui in hoc genere victoria.

Satis non fuit P. Paulo non quærere honores ac plausus, sed insuper multis omnino modis sui contemptum & despica-

Q 2

despiciationem desiderabat & procurabat. Ad desideria quod spectat, sufficiat ad hoc asserendum verba asserre, quæ ipsemet in sua, quæ toties diximus, adversaria retulit. Molestia, inquit, valdè mihi per hos dies fuit quædam tentatio: erat autem hæc: cùm offerre me DEO vellem paratum promptumque ad ferendum ejus amore quidquid grave ac durum foret, imò id ipsum rogare, una quædam se difficultas offerebat ut insuperabilis, si nimirum inter dicendum pro concione memoriæ lapsu progredi non possem. Non se expediebat hîc naturæ propensio. Parte siquidem unâ agnoscebat se obligatam ad acceptandum promptissimè à divina manu, quidquid demum hæc dedisset: parte tamen alterâ metuebat, ne hæc promptitudo fortiretur effectum, & DEUS re ipsa vellet meæ voluntatis sinceritatem periclitari: unde in me nascebatur ingens timor, qui mihi inter offerendum quodammodo guttur stringebat, faciebátque ut propè hæsitarem. Aperui Patri Spirituali internam hanc luctam, & ut ipse suaferat, studui ea de re porro non cogitare: vult enim DEUS ut munere mihi injuncto meliore quo fieri potest modo fungar. Hoc deinde mane rediit tentatio eadem, unde ego DEI gratiâ opitulante pervici me ipsum, & studui timorem hunc meum mutare in desiderium, & vehementer rogavi DEUM, ut hoc ipso mane siceret mihi obvenire hanc rem adedò naturæ meæ molestam, cùm habenda mihi sit Concio coram confertissima multitudine. Hoc tamen me non impedit, quò minùs liberè dicam; quia jam timori successit desiderium: & hoc erat in quo ego aberrabam: facit siquidem metus, ne alacriter & animosè dicam; idquod desiderium non facit. Non idcirco quidquam à me omittendum diligentia tam ut memoriâ complectar, quàm ut postea perorem quàm possum optimè;

zimè; imò hac ipsa de causâ nihil prætermittendum: tum siquidem, si fefellerit memoria, certus sum, quod id sit opus DEI, & manebo planè contentus; cùm è diverso siquid omitterem diligentia, penes me culpa resideret. Hoc animi generoso decreto credo me pervicisse difficultatem; neque enim ad hoc usque tempus ulla se res animo objicit, quam videar mihi DEI amore non alacriter toleraturus, si quidem suâ DEUS gratiâ adjuverit.

Desideriis viri tam sanctis respondebant omni ex parte opera, quibus non solùm nihil spectabat vanitatis, sed unicè eò cuncta referebat ut despiceretur. Præditus ille erat, ut nemo nescit, præclaris omnino dotibus non literarum minus, quàm diviniore scientiæ, promptosque habebat modos aptissimos, quibus etiam civiles controversiæ componerentur: unde earum sanè quàm multas, quæ vel inter Principes extiterant, composuit ac sustulit. Utut autem ista essent, nunquam tamen ille suo se regere arbitrio voluit in re ulla momenti majoris, sed alieno utebatur consilio, illud Sapientis effatum eam in rem afferre solitus. *Fili sine consilio nihil facias, & post factum non pœnitebit.* At Eccl. 32. que hoc in genere singulari laude dignissimam censeo illam animi demissionem, quâ in iis quæ docuit, scripsitque usus est: quod equidem paucorum est, & è diverso plus satis verum illud Poëtæ: *Qui velit ingenio cedere, nullus erit.* Suspiciebat eruditus orbis P. Segneri ut insignem Doctorem, & ipse nihilominus, perinde ac si de simplicissima & indoctissima esset tribu nunquam non facilis ac promptus erat ad mutandum delendumque, quidquid alius, etiam ingenio & doctrinâ multo inferior, suggessisset. Patrum aliquis, quem Rectorem annis pluribus habuit, testatur, P. Paulum ad se accedere solitum animi demissione tantâ, ut ru-

borem

Q 3

borem ipsi excuteret, visumque sibi Tironis instat, sic ut cum verecundiâ prohiberi crederetur, ne quod volebat, proponeret, animos ipsi ad proponendum addere necesse esset. Petiit aliquando nescio quid promovendæ lucubrationum suarum editioni, Florentiæ: at cum Superior difficultatis aliquid opposuisset & incommodi non magni, quod Collegio inde obventurum existimabat, P. Paulus pudore suffusus veniam petiit, quod id ausus esset proponere, tam uberes inter lacrymas, ut jam nec ipse Superior tenere easdem posset. Canebantur in Supplicatione publica Litanæ Beatissimæ Matris: accessit ille propius ad Sacerdotem, qui præcinebat, cum dicto hoc unico: Minus rectè canis. Visum est DEI servo id delictum ejusmodi, ut illumet diei vesperi cubiculum Sacerdotis accesserit, & de genibus veniam rogârit suæ in corrigendo temeritatis. Imperaverat P. Minister aliquid Coquo in gratiam P. Segneri: at Coqus ægrè tulit imperium, & turbationis aliquid præ se tulit. P. Paulus cum id reseisset tam non est indignatus hominis rusticitati, ut sequenti manè eum conveniret, & verbis humanissimis rogaret veniam molestiæ suâ illi causâ allatæ. Superiores Socium illi addiderant, qui cubiculi munditiem curaret. At P. Paulus quoad ipse per se potuit, alterius operâ non est usus; sed verrebat suis ipse manibus cubiculum, & ceteris abjectissimis ministeriis defungebatur. Nec contentus sibimet id præstitisse, studebat idemet obsequij genus proximè habitanti clam præstare. In sacris expeditionibus crebrò abluabat pedes suorum Sociorum, multorumque peregrinorum inopum, qui illuc male compti & luto ac sordibus obliti adventabant. Consueverat præterea summo mane ante alios strato se proripere, & perductâ ad finem Meditatione, mediâ etiam, & quantumvis

tumvis sævâ hieme, ipso adeò etiam postremo vitæ suæ anno Romæ, ibat nudipes ad Odæum, à quo in Templum prospectus erat, & cum ibi sese flagris dirè concidisset, ibat ad fratrem Adjutorem, cui multum fidebat, figebat ejus pedibus oscula, variisque aliis modis coram illo se abiciebat: atque hac ratione parabat se ad divinum Sacrificium peragendum, ad quod ejusdem fratris operâ utebatur. Eò autem usque se abjecit, ut collum, caput ac vultum conculcari sibi aliquando juberet, multisque interim se probris ac conrumeliis onerari.

§. LXII.

Abjectè admodum de se sentit.

Sed mirum non est P. Paulum talia agere solitum, cum tam longè aliter de se sentiret ipsemet, quàm res poscebat, ut velut planè oblitus & innocentia, & egregiarum virtutum suarum, maximum se peccatorem existimaret. Talem se ipse multoties profitebatur tam in Concionibus publicis, quàm privato cum amicorum intimis sermone. Non tamen hæc ipsi verba in ore duntaxat nascebantur ex assuetudine, aut affectatâ submissione, ut aliquibus assolet; sed imo prorumpebant è pectore, sic ut siquis hujus rei mentionem intulisset, facies illi confestim tota ignesceret, & calentes lacrymæ erumperent. Illa tot ac tanta cultûs, æstimationis ac reverentiæ, de quibus tam multa in medium allata sunt, argumenta, tantum abest, ut ullam elationis præberent occasionem, ut è diverso altius animo ejus insculperent, quàm de se conceperat; opinionem hominis verè conscelerati: unde sæpe ad Patrem
Socium